

HỒI 446

Xuất Thủ Điều Kiện

Khấu Trọng sợ Ninh Đạo Kỳ ngăn trở nên cố gắng nhảy xuống nước càng nhanh càng tốt, ngồi xuống cuối thuyền là gã đã sớm có tính toán vì chỉ cần lộn người là chui tọt xuống sông rồi. Không ngờ vừa mới xoay mình thì chiếc thuyền đã trầm xuống ngay lập tức, lui ngược dòng một chút thì vừa vặn đón lấy gã. Khấu Trọng vừa than thầm không hay thì đầu vai đã đập vào sàn thuyền. Do con thuyền đã trầm xuống nước một chút, Khấu Trọng hóa ra lơ lửng trong không trung không thể phát lực, thành thử ngã cắm đầu xuống nước, va mạnh vào bánh lái kêu “bình” một tiếng, trông vô cùng thảm hại.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, gã vừa va vào thuyền thì một cỗ kinh lực phản chấn mạnh mẽ như sóng trào ập tới khiến gã mất nỗ hào quang, đầu óc quay cuồng, ù ù hai lỗ tai, mất hết phương hướng, thiếu điều ngất xỉu. Nếu không nhờ nguyên tinh hấp thu được từ Tà đế Xá lợi trợ giúp có lẽ chỉ một chiêu này cũng đủ đánh bại gã rồi.

Khấu Trọng nghiêng rặng, hai tay đập mạnh xuống đuôi thuyền nhanh như chớp, lập tức bắn người lên. Lúc này lại có một luồng khí nhu hòa nhưng lại không thể chống nổi tràn đến khiến gã tránh không được buộc phải vận chân khí hộ thân nghênh tiếp.

“Bùng!”

Thân thể gã như lá bị gió lớn thổi bay, không thể khống chế được bản thân, quay mấy vòng trong không trung rồi rơi xuống đằng xa.

Lúc ấy Khấu Trọng tuy bị trúng đòn đến nỗi toàn thân tê nhức nhưng gã không những không kinh hãi mà thậm chí mừng rỡ, nghĩ chỉ cần xuống nước thì cho dù có mười Ninh Đạo Kỳ cũng vẫn chạy thoát được.

Nhưng chỉ trong nháy mắt gã đã nhận ra suy nghĩ đó hết sức sai lầm, vì gã không hề rơi xuống nước mà lại bị chấn bay thẳng lên bờ. Điều này vốn không thể nào vì thuyền theo hướng đông - tây, gã ngồi ở phía đuôi thuyền là phía tây thì đằng sau phải là nước chứ không phải bờ. Việc này nhất định do Ninh Đạo Kỳ dùng huyền công mà thao túng con

thuyền, võ công của lão xuất thần nhập hóa như thế khiến cho mọi tính toán của Khấu Trọng đều đổ sông đổ biển cả.

Lúc gã vừa đáp xuống bờ sông, lưng đang quay về phía Hoàng Hà thì lại có một luồng kinh khí đánh tới.

Khấu Trọng tuy toàn thân ề ảm nhưng không dám dừng lại mà vội vàng vận khí chạy một mạch lên ngọn đồi trước mặt để thoát khỏi chiêu này rồi tính gì thì tính.

Nào ngờ luồng kinh khí ấy theo sát như đĩa đói, bất luận gã tránh đông né tây, nhảy lên cúi xuống, sang phải rẽ trái thì luồng khí ấy vẫn bám riết sau lưng gã không rời. Xuyên rừng vượt núi đến cả mười dặm hơn mà sự tình vẫn vậy, gã cứ ngoái đầu nhìn lại vẫn không tìm được chỗ hở để thoát ra, cái cảm giác uất ức mà không làm gì được thật không dễ chịu chút nào.

Cứ tiếp diễn như thế thì gã sẽ dần kiệt sức để rồi đưa tay chịu trời.

Khấu Trọng vừa chạy vừa nghĩ, bất chợt tăng tốc, thoáng chốc đã leo thẳng lên một mỏm núi. Kinh khí của Ninh Đạo Kỳ cứ đeo bám gã mãi không thôi, chỉ cần chân khí hộ thân của gã yếu đi hoặc chậm chân một chút thì cam đoan gã bị đánh đến hộc máu té lăn quay ra đất ngay.

Cao thủ tương tranh, chỉ sai một ly là đi một dặm, từ lúc gã thất bại khi tung mình nhào xuống nước cho đến lúc này luôn ở thế hạ phong, bị vây hãm khốn cùng.

Khấu Trọng thầm nghĩ là thành hay bại thì cũng phải liều một phen, liền nhún hai chân mà tung mình bay lên đỉnh núi.

Ninh Đạo Kỳ cứ như hình với bóng, lảng không đuổi theo.

Khấu Trọng âm thầm tính toán, rồi hít một hơi chân khí, thi triển Hồi Phi thuật, lạng người sang một bên vô cùng xảo diệu.

Lập tức áp lực từ phía sau của Ninh Đạo Kỳ giảm hẳn, hiển nhiên đã thoát khỏi sự uy hiếp.

Gã biết rõ một chiêu vừa rồi của mình nằm ngoài dự liệu của Ninh Đạo Kỳ nên mới thành công, vận may lại không đến hai lần, gã không dám chậm trễ, tay phải đã xuất một đao chém luôn về phía Tán Nhân Ninh Đạo Kỳ.

“Ầm!”

Đao phong phát ra bốn phía, cùng kinh khí đụng vào nhau, gây ra tiếng động như sấm nổ.

Khấu Trọng thâm la hoảng, biết vừa may chặn kịp kinh khí của Ninh Đạo Kỳ chuyển hướng tấn công, tuy tay bị chấn động ề cả đến vai nhưng gã không kinh mà vui mừng hết như cây khô gặp mưa, lập tức nương mình mượn lực bay ra khỏi mỏm núi, rơi xuống cánh đồng.

Ninh Đạo Kỳ thần thái ung dung tự tiền nhân, nhẹ nhàng đuổi theo.

Khấu Trọng không chần chừ giây nào, hét vang một tiếng, người đao hợp nhất, dùng ngay chiêu Kích Kỳ trong Tĩnh Trung bát pháp, hóa thành một dải sáng vàng, chém về phía Ninh Đạo Kỳ nhanh như chớp.

Tĩnh Trung Nguyệt vạch một đường trong không gian thật đẹp mắt, siêu vượt thế tục, hàm chứa những biến hóa thần kỳ công đến vị đại sư võ học của Trung Nguyên.

Đao phong khiến râu tóc ông tung bay phất phới, trên mặt lộ rõ vẻ ngưng trọng nhưng thân thể đột nhiên phát sinh biến hóa huyền diệu khó mà hình dung được. Ninh Đạo Kỳ phất hai tay áo lên, tay trái trắng như ngọc thò ra, chụm mấy đầu ngón tay lại mà đánh thẳng vào đao phong của Khấu Trọng.

Thế công của gã lập tức tiêu tán, còn bị đánh bật lui ra xa, quay đến mấy vòng mới đứng trụ lại được cách Ninh Đạo Kỳ năm trượng hoành đao đứng nhìn.

Ninh Đạo Kỳ giống như vừa làm một chuyện chẳng đáng kể gì, vuốt râu cười nói: "Thiếu soái quả nhiên được Thiên Dao Tổng Khuyết huynh chỉ điểm, một đao đó đã đạt đến đỉnh cao của đao pháp, đến nỗi khó mà nhìn ra được mấu chốt, thật làm khó lão phu!"

Khấu Trọng chớp lấy thời cơ điều tức, rồi nói: "Đại sư có gì mà khó xử, không phải sợ sau khi giết văn bối thì Thiên Dao Tổng Khuyết cho người tìm lão ám toán chứ?"

Ninh Đạo Kỳ bật cười: "Tổng Khuyết huynh đối với lão phu vẫn không chịu buông tha, lại càng không thể giải thích, đương nhiên là một nỗi lo, nhưng lão phu không để chuyện này làm bận lòng đâu!"

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Vậy có điều chi mà khó xử? Văn bối xin được nghe cho rõ!"

Ninh Đạo Kỳ chấp tay sau lưng, nhìn lên bầu trời trắng sáng vắng vặc rồi nói: "Văn đề ở chỗ đao pháp của Thiếu soái đã đạt đến cảnh giới nhất đại tông sư, từ phức tạp thành đơn giản, tưởng vụng mà lại khéo, nhớ lúc xưa lão phu đến bốn mươi tuổi mới có thành tựu như

thế, Thiếu soái với đạo môn lại không phải không có quan hệ, lão phu lại mẫn tài, tài nghệ của Thiếu soái vượt quá dự đoán của lão phu.”

Khấu Trọng trong lòng thầm tôn kính vị cao thủ tuyệt đỉnh này, chỉ có khí phách như vậy mới có thể xứng danh Trung Nguyên đệ nhất nhân, gã bèn cười khổ đáp: “Tiền bối nếu vẫn muốn khuyên tiểu bối dừng tay thì thôi không nên nói nữa!”

Ninh Đạo Kỳ mỉm cười đáp: “Thiếu soái đã sớm nói ra chí hướng của mình, lão phu làm sao thuyết phục được nữa. Năm nay lão phu đã gần trăm, ba mươi năm nay đã không còn hứng thú tranh thắng nữa rồi. Hôm nay phải ra tay, thật không phải là ý của lão phu. Thuật Hồi Phi của Thiếu soái làm sao luyện được? Lão phu chưa thấy qua lần nào!”

Khấu Trọng khiêm tốn đáp: “Tiểu tử học được một nửa từ Quốc sư Tây Đột Quyết gốc Ba Tư là Vân Soái, một nửa còn lại do tự thân nghĩ ra.”

Ninh Đạo Kỳ lắc đầu than: “Nhân ngoại hữu nhân, câu nói này không sai chút nào. Thiếu soái nếu không nhờ vào công phu đó thì đã sớm bị lão phu chế phục, làm gì tổn đến nhiều khí lực như vậy. Thôi, không nói lời thừa thãi nữa, Thiếu soái, mời xuất chiêu!”

Khấu Trọng cười khổ đáp: “Xin lão nhân gia chỉ bảo cho! Thật ra tiểu tử luôn muốn xuất thủ chỉ hận chưa có cơ hội mà thôi, thật khó chịu muốn chết!”

Ninh Đạo Kỳ cười ha hả đáp: “Khó trách Phi Huyền không thể quyết tâm đối phó các người, cũng vì các người luôn làm cho người khác vui vẻ. Tạo hóa trêu người, mong Thiếu soái đừng trách lão phu!”

Khấu Trọng hai mắt sáng bừng, đứng thẳng người lộ vẻ tự tin vô cùng, cả người gã toát ra khí thế như núi, trầm giọng nói: “Tiền bối, mời!” Ninh Đạo Kỳ vẫn chấp tay sau lưng, cất chân bước về bên trái.

Khấu Trọng chấn động.

Nên biết gã vẫn dùng khí thế mà phong tỏa Ninh Đạo Kỳ, lại không ngừng phát ra đao khí, nếu đối phương có động tĩnh, nhất định sẽ bị kinh khí công kích mãnh liệt. Nào ngờ Ninh Đạo Kỳ chỉ với một bước đơn giản như lại có thể khiến cả luồng kinh khí ấy dịch chuyển, khiến gã muốn công mà không được, giống như tình cảnh hai người đang đấu lực lại có một người bất thần xoay người nghiêng đi, khiến gã mất thế lao đến, không làm gì hơn được.

Ninh Đạo Kỳ mỉm cười: “Thiếu soái cẩn thận!”

Ông phát tay áo lên.

Ổng tay áo không ngừng che mắt Khấu Trọng, khiến gã không nhìn ra bộ pháp của lão, lại đột nhiên từ trong ống tay áo phát phơ lộ ra một cánh tay thon dài không sao nhìn ra biến hóa thần diệu.

Khấu Trọng không còn lựa chọn nào khác, đành hoành đao tránh sang một bên.

Chưởng đao biến hóa, cuối cùng chưởng theo đao phong cũng chạm thẳng vào nhau.

Khấu Trọng khẽ rên lên một tiếng, lão đảo thoái lui, khí huyết bốc lên, lòng thầm than khổ. Nếu như bị Ninh Đạo Kỳ đánh thêm vài chiêu nữa, công lực đối phương cao cường như vậy thì không cần đến mười chiêu gã cũng bỏ đao nhận thua.

Ninh Đạo Kỳ lại thu tay mà không hề truy kích, thản nhiên nói: "Lão phu không hề nương tay vậy mà Thiếu soái vẫn có thể tiếp được chiêu này, thật khiến người khác khó tin!"

Rồi lão lập tức xoay người, tả chưởng chém ngang vào yết hầu Khấu Trọng, chiêu này thoát nhìn bình thường, không hề hoa dạng nhưng dưới tay đại tông sư lại xảo diệu vô cùng, biến hóa rất khó nắm bắt, khiến người ta mơ mơ hồ hồ.

Khấu Trọng dường như biết trước lão sẽ công tới, liền tập trung nội lực, lấy vụng chế vụng, đao phong vô cùng trầm trọng, nhưng lại như vô lực, chậm rãi đánh ra.

"Bùng!"

Loa Hoàn kinh đánh ra, Ninh Đạo Kỳ lại không kịp đề phòng, không thể dùng toàn lực nên khó có thể truy kích, đành để Khấu Trọng lùi ra xa.

Gã lại cúi người, hai mắt sáng quắc, đao phong hướng về đại địch đáng sợ nhất từ trước đến giờ, hết như một con báo rình mồi, trầm giọng nói: "Thứ cho tiểu tử vô lễ!"

Lúc này hắn đã miễn cưỡng giữ được thế quân bình thì làm sao không nhân cơ hội mà tấn công.

Ninh Đạo Kỳ vẫn để một tay sau lưng, một tay thủ phía trước. Thân người vững như núi, khiến người ta có cảm giác khó có thể lay động lão, lập tức phá giải chiêu Bất Công của Khấu Trọng.

Khấu Trọng hú lên một tiếng dài, Tinh Trung Nguyệt đánh vào khoảng không, đúng là Tinh Trung bát pháp kỳ chiêu ngộ ra từ Dịch Kiếm là Kỳ Dịch.

Ninh Đạo Kỳ lần đầu tiên lộ ra vẻ bất ngờ, kỳ chiêu đó lão lần đầu tiên mới thấy, lập tức thu chưởng về thủ trước ngực, tựa như động mà không động, huyền bí thâm ảo đến cực điểm.

Khấu Trọng không nhìn ra căn bản chiêu thức của lão, chiêu Kỳ Dịch chưa ra hết đã biến thành chiêu thứ sáu - Chiến Định, đao thế triển khai cứ như nước sông Trường Giang đổ ào đến.

Ninh Đạo Kỳ chỉ dùng một tay ứng phó, tiêu sái tự nhiên, quay, quét, đẩy, vỗ... hoàn toàn không có chút xảo diệu nhưng lại khiến Khấu Trọng không tiến được nửa bước. Chiêu Chiến Định hoàn toàn không có chút công hiệu nào. Dưới ánh đao loang loáng, thân hình hai người di động tiến thoái nhanh như điện chớp khiến người ngoài nhìn hoa cả mắt.

“Ầm!”

Ninh Đạo Kỳ đánh trúng một chuồng ngay sống đao của Khấu Trọng, lập tức chấn gã lui đến mười bước. Lão lại ngửa mặt lên trời thở dài: “Nếu có Tử Lăng ở đây thì lão phu thực không làm gì được các ngươi!”

Khấu Trọng lau vết máu bên khóe miệng, hiên ngang đáp: “Tiền bối vì sao chỉ dùng một tay?”

Ninh Đạo Kỳ giơ ngón tay cái lên khen ngợi: “Thiếu soái thật là anh hùng mới dám nói vấn đề này, lại còn muốn trách lão phu. Lão phu cũng không sợ mà không nói, đây chính là điều kiện lão phu muốn khi nhận lời Phi Huyền để ra tay đối phó các ngươi. Nếu có lựa chọn khác thì lão phu không muốn làm địch thủ của ngươi!”

Khấu Trọng cười nói: “Đa tạ tiền bối hậu ái, nhưng xin tiền bối cứ ra tay thoải mái đi, để tiểu tử có thể lãnh giáo tuyệt học!”

Ninh Đạo Kỳ vui vẻ đáp: “Hai tay hay một tay đối với lão phu chẳng có phân biệt gì mấy. Cuộc chiến đêm nay khiến lão phu thu hoạch không ít, vì từ thân thủ của Thiếu soái lão phu đã đánh hội được một ít tinh túy của Trường Sinh Quyết!”

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Tiểu tử chưa từng nghĩ tiền bối có thể từ thân thủ của tiểu tử mà học được điều gì. Khó trách lúc này tiền bối không dùng toàn lực!”

Đến lượt Ninh Đạo Kỳ cười khở: “Thiếu soái sai rồi, ta thật đã toàn lực, nhưng ta lại không thể hạ thủ với ngươi, cũng là để lại con đường sống cho Thiếu soái. Thiếu soái tâm chí kiên cường, tinh khí lại thịnh, lão phu bình sinh mới thấy lần đầu!”

Khấu Trọng hoan hỉ: “Tiền bối nếu không nỗ xuống tay hạ sát tiểu tử thì sẽ để cho tiểu tử chạy thoát thôi!”

Ninh Đạo Kỳ lại chấp tay sau lưng, lộ vẻ tiêu sái, khí định thần nhàn, nhẹ nhàng nói: "Tinh là gốc rễ của cơ thể, lưỡng tinh hợp tạo thành thần, theo thần lai vãng tạo ra hồn, tinh khí xuất nhập tạo thành phách, chỗ tâm dựa vào gọi là ý, ý tồn tại ở chí. Đỉnh cao của võ đạo là người và trời giao cảm, âm dương tương ứng. Thiếu soái đi đi, hãy nhớ là thiện hay ác chỉ khác nhau trong một ý niệm mà thôi!"

Khấu Trọng lộ vẻ trầm ngâm, gã hiểu rõ Ninh Đạo Kỳ từ gã mà ngộ ra tinh túy của Trường Sinh Quyết, vì vậy mới tặng lại gã một pháp quyết này. Gã suy nghĩ hồi lâu chấp tay vái dài rồi tung người đi mất.

oOo

Từ Tử Lãng đi suốt ba ngày đêm không nghỉ, đến lúc tờ mờ sáng thì leo tường đi vào thành Hoằng Nông, gã lưu ám hiệu tại nơi đã hẹn trước. Đến khoảng giờ Dần thì Cao Chiếm Đạo đến gặp gã tại một quán trà ở cửa nam.

Sau khi chia tay ở Trường An, đây là lần đầu tiên hai người gặp lại, vui mừng vô cùng tựa như chết đi sống lại.

Từ Tử Lãng nói về hướng đi của Khấu Trọng, rồi hỏi: "Người của Hoằng Nông bang có biết người đến gặp ta không?"

Cao Chiếm Đạo đáp: "Lãng gia lưu lại ký hiệu dặn phải hành động bí mật, thuộc hạ không dám hành sự lỗ mãng, phải chăng Trần Thúc có gì không ổn?"

Từ Tử Lãng gật đầu: "Trần Thúc với bọn Thiên Sách Phủ là cùng một giuộc với nhau, chúng đang hợp tác đối phó với chúng ta. Bọn họ đi ngựa trong khi ta đi bộ, cùng lắm chỉ nhanh hơn bọn chúng được vài canh giờ mà thôi."

Cước trình của Từ Tử Lãng nếu đi đường trường vẫn không bằng sức ngựa, nhưng hấn lại băng rừng vượt núi, nên mới có thể đến Hoằng Nông trước một bước.

Cao Chiếm Đạo biến sắc hỏi: "Làm sao đây?"

Nếu không có hoàng kim bảo vật thì bọn họ có thể nói đi là đi một cách gọn ghẽ, nhưng hiện tại hành động chẳng những bất tiện mà lại càng không để bất cứ ai biết về số bảo tàng họ có nữa, phải vô cùng bí mật.

Từ Tử Lãng lại nói: “Ngoài ra trong cái rủi lại có cái may, trong số huynh đệ chúng ta không có ai phản bội cả, vì vậy địch nhân vẫn chưa biết chúng ta có bảo tàng bên mình.”

Cao Chiếm Đạo thở ra một hơi, cả người cảm thấy dễ chịu hơn, nói: “Cái này thì dễ giải quyết thôi, Chúng ta có một điểm trung chuyển ven dòng Y Thủy cách đây hơn một trăm dặm về hướng tây, hơn mười huynh đệ chúng ta ở đó lấy việc chuyên chở đường thủy làm kế sinh nhai, từ nơi đây rất dễ đến Lạc Dương, chỉ cần theo Hoàng Hà mà về Bành Lương, chỗ đó là đất của Vương Thế Sung, quân của Lý phiệt không có cách nào truy đuổi chúng ta được đâu!”

Tử Lãng đáp: “khúc đường này không phải dễ đi đâu, thật khó mà qua được tai mắt của Hoàng Nông bang.”

Cao Chiếm Đạo hừ lạnh một tiếng: “Trừ phi là cao thủ Thiên Sách Phủ, còn bọn Hoàng Nông bang không đáng để Đồng Hung Xã chúng ta coi nặng. Trần Thúc miệng thì nói nhân nghĩa, ra vẻ nghĩa bạc vân thiên, con bà nó, chúng ta trước khi rời khỏi đây hay là tặng hẳn một đao cho xong chuyện!”

Tử Lãng thấy hắn lại nổi tính hải tặc thì cười khở: “Không nhịn thì khó mà thành đại sự, Trần Thúc chỉ là chuyện nhỏ, truy binh của Thiên Sách Phủ mới là chuyện lớn, ngươi hãy cho ta biết về tình hình các huynh đệ đi.”

Cao Chiếm Đạo đáp: “Bây giờ chúng ta chia làm ba tổ, do ba người bọn thuộc hạ phụ trách. Tổ của thuộc hạ phụ trách là ít nhất, chỉ có hai mươi lăm người, được Trần Thúc an bài ở trong thành, còn hai tổ còn lại thì bí mật ẩn thân ở trong núi.”

Từ Tử Lãng lại hỏi: “Trần Thúc có biết có biết vị trí của hai tổ kia không?”

Cao Chiếm Đạo đáp: “Đương nhiên hắn không biết, thuộc hạ còn nói với hắn là mọi người đã về Bành Lương trước rồi, chỉ có thuộc hạ và hai mươi lăm huynh đệ ở chỗ này để đợi tin tức của hai vị mà thôi!”

Từ Tử Lãng nói: “Tốt lắm, giờ ngươi lập tức quay về, nói vài lời giả dối rồi rời thành, ta với các ngươi sẽ gặp lại nhau sau!”

Cao Chiếm Đạo nhú mày hỏi: “Lãng gia vì sao không đi cùng bọn thuộc hạ?”

Từ Tử Lãng mỉm cười nói: “Thiên Sách Phủ dụ dỗ Hoàng Nông bang, thì ta sẽ dùng vũ lực mà uy hiếp, chỉ cần Hoàng Nông bang lo đông sợ tây không dám toàn lực xuất thủ thì chúng ta mới có thể bình yên đến được trạm trung chuyển ở Y Thủy được!”

Cao Chiêm Đạo hít sâu một hơi, hoảng sợ nói: “Thời gian không còn nhiều, người của Thiên Sách Phủ có thể đến đây bất cứ lúc nào, Lăng gia thật quá mạo hiểm!”

Từ Tử Lăng ung dung cười đáp: “Nếu hai bên ra mặt đối địch thì ta khẳng định không ứng phó được, nhưng nếu phá vây mà đi thì ta nắm chắc đến tám phần. Chỉ cần cho Trần Thúc biết người của Thiên Sách Phủ không thể bắt được ta thì chuyện Từ Tử Lăng ta uy hiếp hắn mới có thể thành công!”

Cao Chiêm Đạo lộ vẻ tôn kính thở dài: “Lăng gia thật là người vô cùng can đảm!”

Từ Tử Lăng lại đáp: “Phương pháp này chưa chắc đã thành công, thời gian lại không còn nhiều, các người lập tức hành động, ta sẽ thu thập gian tế sau lưng cho các người.”

Cao Chiêm Đạo sau khi cùng Từ Tử Lăng bàn bạc chi tiết về nơi gặp gỡ và những thứ khác thì nhanh chóng bỏ đi.

Từ Tử Lăng ngẫu nhiên ăn sạch các thứ trên bàn, trong lòng buồn cười nghĩ mình không muốn ỷ mạnh hành hạ người khác nhưng đối với loại người vô tình vô nghĩa bán đứng bằng hữu như Trần Thúc thì không còn cách nào tốt hơn.

Chỉ cần Trần Thúc ngoan ngoãn nghe theo lời gã, tất nhiên sẽ tránh khỏi can qua thương tổn cho Hoàng Nông bang.

Khẩu Trọng giờ ở nơi nào, có xảy ra chuyện gì hay không?

Ngay cả người không màng thế tục như Ninh Đạo Kỳ cũng bị cuốn vào dòng xoáy tranh đoạt thiên hạ này, thì Từ Tử Lăng gã có dùng một chút thủ đoạn thì cũng không gì quá đáng cả.

- o O o -